

Geronimo Stilton

EEN MAGISCHE REIS NAAR

FANTASIA

Geronimo Stilton and Tea Stilton names and characters are trademarks licensed to Atlantyca S.r.l. The moral right of the author has been asserted. From an original idea by Elisabetta Dami.

Tekst: Geronimo Stilton

Oorspronkelijke titel: *Le Origini del Regno della Fantasia*

Coördinatie van het Geronimo Stilton-project: Atlantyca S.r.l.

Artistieke coördinatie: Christian Aliprandi

Art Director: Jacopo Bruno

Illustraties: Alessandro Muscillo, Christian Aliprandi (kleur) en archief Piemme

Illustratie omslag: Roberto Ronchi, Christian Aliprandi (kleur)

Grafisch ontwerp: Mauro De Toffol / *theWorldofDOT*

Afbeeldingen: Federica Fontana

Opmaak Nederlandstalige editie: Sandra Kok | vormgeving & opmaak

Vertaling: Loes Randazzo

© 3D-pagina's 4, 42-43, 198, 260-261, 298-299, 380-381: Coen Holten, Pixel stereography

Gebaseerd op het boek *Le Origini del Regno della Fantasia*

© 2016, EDIZIONI Piemme S.p.A.

© 2018, Mondadori Libri S.p.A. voor PIEMME, Italië

Illustraties binnenwerk oorspronkelijke uitgave: Silvia Bigolin, Danilo Barozzi en Christian Aliprandi (kleur)

© Internationale rechten: Atlantyca S.r.l., Corso Magenta 60/62, 20123 Milaan, Italië

www.atlantyca.com – contact: foreignrights@atlantyca.it

Voor de Nederlandstalige uitgave:

© 2024 Pelckmans Uitgevers nv

Brasschaatsteenweg 308, 2920 Kalmthout, België

pelckmans.be

ISBN 9789463835497 D/2024/0055/472 NUR 282

Thema: YFC, 5AJ

Vanaf 8 jaar

geronimostilton.com

geronimostilton.be

geronimostilton.nl

Stilton is de naam van een bekende Engelse kaas. Het is een geregistreerde merknaam van The Stilton Cheesemakers' Association. Wil je meer informatie ga dan naar www.stiltoncheese.co.uk

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.r.l.

 facebook.com/pelckmans.be

 x.com/Pelckmans_be

 instagram.com/pelckmans.be

Geronimo Stilton

TEEN MAGISCHE REIS NAAR
19
FANTASIA

P E L C K M A N S

Beste knaagediervriend,

Ik ga je iets vertellen, een muizenissig verhaal dat ik nog nooit eerder heb verteld. Het is een GI-GA-GROOT geheim... het verhaal over het ontstaan van Fantasia!

Ik wilde het je eigenlijk al veel eerder vertellen, maar dat mocht ik niet. Ik had beloofd om het geheim ook echt geheim te houden!

Je moest eens weten hoe blij ik ben dat ik het nu eindelijk met je kan delen, mijn lieve knaagediervriend. Het grootste geheim aller tijden.

Ik weet zeker dat je fantasie vleugels krijgt als je dit verhaal leest.

Want je weet, sluit je ogen en alles is mogelijk, beleef het in je dromen. Dromen kunnen uitkomen!

Maar genoeg gekletst. Ik zal je niet langer in spanning houden. Laat ik bij het begin beginnen...

Pak nu je
3D-bril
erbij!

Een ijsig koude avond

Op een ijsig koude avond, zo'n avond waarop je snorharen bevroren zo koud, begon dit verbazingwekkende, ongelooflijke, fenomenale, magnifieke... dit muizenissige **AVONTUUR!**

De *maan* schitterde als een grote parel tussen duizenden diamanten sterren, de avondlucht leek van koningsblauw fluweel.

Ik zag de maan door het *raam* in mijn kantoor! Ook al was het al avond, ik was nog aan het werk op mijn kantoor aan de Raviolistraat 13. Ik was daar niet alleen, bijna de hele redactie van de krant, *De Wakkere Muis*, was aanwezig!

Een ijzig koude avond

De redactie keek de drukproeven na, anderen lazen artikelen nog eens door, sommigen zochten foto's bij de verhalen. Kortom: ook al was het al laat,

niemand, maar dan ook **niemand**, zat te lanterfantent!

Ik zuchtte. Ik verlangde naar mijn huis aan de Camembertlaan 8, naar een kop warme gesmolten kaas en lekker wegkruipen onder mijn

DEKBED...

Gi-ga-geitenkaas, ik heb me nog helemaal niet voorgesteld... Ik ben het, je vriend de schrijvende knager. Snorharen, lange

Een ijzig koude avond

staart en muizenoren:

Geronimo Stilton

van Uitgeverij Stilton.

Terwijl ik dag... eh,
avonddroomde, over mijn

lekker warme bed, kwam
mijn opa Wilhelmus

Wervelwind, ook wel Tornado
genoemd, mijn kantoor binnen. Hij

brulde in mijn oor: 'Kleinzoon, je zit te niksen!

Iedereen is druk aan het werk en jij **LUIERT**. Toen
ik hier de baas was, was dat wel anders!'

SLIK! Hij had gelijk. De drukproeven voor de
editie van morgen lagen voor me. Ik kon ze maar
beter nog even nakijken!

Ik bladerde erdoor en was erg **tevreden**. Het
was ons gelukt... *De Wakkere Muis* zou morgen ook
gewoon weer verschijnen!

Een ijzig koude avond

Er stond een **artikel** in van mijn zus Thea over hoe ze de zeven gevaarlijkste bergen ter wereld wist te beklimmen in zeven dagen, en een **verslag** van het Grote Gruyère Festival en een exclusief **interview** met professor Volt, die onlangs een machine uitvond om de leeftijd vast te stellen van Parmezaankorsten.

Een ijzig koude avond

Bijna bij de laatste pagina aangekomen, viel mijn

OOO op een

vreemde advertentie,

om niet te zeggen een

héél erg vreemde advertentie.

Hij stond tussen andere, *gewone advertenties.*

Bijvoorbeeld: *Te koop: een antieke kaaskorst uit de 16e eeuw, alleen voor verzamelaars* en *Te koop:*

poster met originele poottekening van Bruno Muis.

Dat soort dingen.

Nee, deze advertentie leek daar totaal niet op!

Bovendien stond de tekst in **GOUDEN LETTERS!**

Heel even dacht ik zelfs dat de letters glommen.

Er stond:

DE WAKKERE MU

GEZOCHT: Grote Dromer, in staat tot mooie en goede dromen. Een moedige en oprechte dromer met een groot hart. Let op: we zijn NIET op zoek naar iemand die uit is op fortuin of macht!

De Grote Dromer moet in het bezit zijn van de Ring met Zeven Stenen en wordt verzocht binnen zeven dagen naar het fantasiastische Dromenrijk te komen. Alleen zo kunnen we er zeker van zijn dat we de juiste knager hebben en niemand anders: de knager die het waard is om deze Eervolle Expeditie aan te gaan.

We geven geen adres, dat is **GEHEIM!**
Als jij de ideale kandidaat bent, dan vind je ons door... je **FANTASIE** te gebruiken!

Droomprins Dageraad, Prins der Dromen

PS Mocht je de tocht niet overleven, dan betalen wij je begrafenis.

Een kostbare ring

Tja, dat was toch op z'n minst een **VREEMDE** advertentie?!

Wie plaatste er nu zoiets? Ik keek om me heen, op zoek naar iemand van de advertentieafdeling. Pas toen viel het me op dat ik alleen was. Waar was iedereen gebleven?

'Hallo? Is er nog iemand?' vroeg ik.
Geen antwoord.

Opeens hoorde ik een geluid. Het was mijn secretaresse die op weg was naar de uitgang. Ze knoopte haar jas tijdens het lopen dicht.

'Weet jij wie deze **gouden advertentie** heeft

Een kostbare ring

geplaatst?’ vroeg ik haar en liet haar de pagina zien.

Ze schudde van nee.

‘Geen idee! Vast een reclamestunt! Sorry, ik moet me haasten. Heb je gezien hoe laat het al is?’

‘Ja, zeker...’ Maar voor ik

haar verder nog iets kon vragen, viel de deur achter haar dicht.

Hmm, die advertentie zag er niet uit als een reclamestunt. En ik had ook niet het gevoel dat het een

grap was. Maar er was niemand meer aan wie ik het kon vragen... en het was inderdaad al laat,

HEEL LAAT zelfs. Ik trok mijn jas aan, knoopte

hem goed dicht en deed het licht uit voor ik

naar buiten liep.

En daar wachtte mij een grote verrassing!

Buiten sneeuwde het!

Een kostbare ring

Gi-ga-geitenkaas, ik was zo druk geweest met de **drukproeven** dat ik niet meer uit het raam had gekeken...

Ik trok mijn muts verder over mijn oren en sloeg mijn sjaal tot over het puntje van mijn snuit. De stad lag bedekt onder een dik sneeuwtapijt, waarin mijn poten diep wegzakten. **Dikke sneeuwvlokken** dwarrelden zachtjes naar beneden.

Door de sneeuw leek de stad anders, bijna magisch! Diep in gedachten liep ik naar huis. Alle **KNAGERS** die ik tegenkwam, leken haast te hebben, haastig op weg naar de warmte, haastig op weg naar huis.

Het was druk bij de ingang naar de **METRO**. Ik had geen zin in het gedrang en besloot naar huis te lopen.

Ik nam de kortere weg, door het **Park van de Gelukkige Herinneringen**. Bij iedere stap leek het of ik dieper wegzakte in de sneeuw. Opeens

Een kostbare ring

dacht ik dat ik een schaduw zag. Het leek wel een schaduw van een adelaar. Een adelaar? Nee, ik **VERGISTE** me vast. Adelaars vliegen in de bergen, niet in de stad!

Een koude **windvlaag** blies langs mijn nek. Ik dook zo mogelijk nog dieper in mijn sjaal weg en ging sneller lopen.

Toen ik het park uit liep, zag ik in de straat een **MARMEREN STANDBEELD** dat ik daar nog nooit eerder had gezien.

Het was een meisje, op haar hoofd droeg ze een kroon en in haar hand had ze een boog.

VREEMD!

Hoelang stond ze hier al? Toen ik langs het beeld liep, kreeg ik het gevoel dat het meisje me met haar ogen volgde. Dat kon toch niet?

Ik keek nog eens goed. Niets, geen beweging.

Had ik het me dan verbeeld? Ik zou zweren dat

Een kostbare ring

ze **NAAR ME KEEK!**

Op hetzelfde moment zag ik iemand, een knagerin, die op haar knieën in de sneeuw zat.

Ik liep naar haar toe. De **OUDE, BIBBERENDE KNAGERIN** leek iets te zoeken in de sneeuw.

Wat deed ze hier, zo laat op de avond, helemaal alleen in de kou? Ze had niet eens een jas aan!

Ik bleef staan en vroeg: ‘Goedenavond, kan ik u misschien helpen?’

Met een trillende stem antwoordde de oude knagerin: ‘Graag, ik ben een ring verloren. Niet zomaar een ring, eentje waaraan ik erg

Een kostbare ring

gehecht ben. Het is een

Goziden ring

met zeven kostbare stenen. Hij moet hier ergens zijn, maar ik kan hem niet vinden in de sneeuw. Help je me zoeken?’

‘Natuurlijk! Maar trek eerst mijn jas aan. Het is veel te koud, zo loopt u nog een **verkoudheid** op.’

Ze trok snel mijn jas aan en bedankte me ontroerd: ‘Wat aardig van je, jongemuis. Ik ben **blij** dat je me wilt helpen.’

Ze rilde nog steeds, dus gaf ik haar ook mijn muts, mijn sjaal, mijn wanten en zelfs mijn laarzen.

Een kostbare ring

Met alleen nog mijn pak aan rilde ik van de kou, van mijn snorharen tot aan mijn staart. Ik was evengoed blij dat ik haar mijn warme kleren had gegeven, want

zij had ze harder nodig dan ik!

Ze had het nu minder koud, maar ik zag dat ze zich zorgen maakte.

‘Wees gerust, we vinden uw **kostbare** ring heus wel!’

Klappertandend begon ik in de sneeuw te zoeken.

Het was ijs en ijskoud!

Ik zocht... en zocht... en zocht... en zocht... en
zocht... en zocht... en zocht... en zocht... en zocht...
en zocht... en zocht... en zocht... en zocht... en
zocht... en zocht... en zocht... en zocht... en zocht...
zocht... zocht... zocht... zocht... zocht... zocht...

Rennen, rennen, rennen...

Ik had **bevroren** druppels aan mijn snuit, een staart die gevoelloos was door de kou, snorharen die stijf bevroren waren, poten als ijsklompen en paarse oren, toen ik opeens iets voelde.

'IK HEB 'MI IK HEB DE RING
'MI IK HEB

Geen twijfel mogelijk, het was de gezochte ring! Hij zag er erg kostbaar uit, gemaakt van puur goud en bezet met **ZEVEN KOSTBARE STENEN.**

In de ring waren vreemde symbolen gegraveerd. Het

Rennen, rennen, rennen...

leken wel letters van een of ander mysterieus alfabet.

Ik draaide me om en wilde de ring aan de knagerin teruggeven... maar ze was weg!

Door de dikke sneeuwvlokken die neerdwarrelden, zag ik bijna niets. Zag ik haar daar een steegje in lopen? Ik riep: 'Mevrouw! **Joe**hoe, ik heb uw ring gevonden!'

Hoorde ze me niet? Waar ging ze naartoe?

Ik deed de ring om – ik wilde hem niet verliezen – en rende achter haar aan. Door de kou **bevroor** mijn adem tijdens het rennen en vormde witte wolkjes.

Ik rende en rende en kreeg het vanzelf warm van al dat rennen. Ik rende van rechts naar links en heen en

* Ontcijfer wat hier staat met het Droomalfabet op pagina 85!

Rennen, rennen, rennen...

weer. Ik bleef rennen... **rennen...**
rennen...
rennen...
rennen...

tot ik buiten adem was en bleef staan.

Verder rennen had geen enkele zin, ze was weg.

Ik snapte er niets van.

Ze kon toch niet zomaar zijn opgelost?

Rennen, rennen, rennen...

Maar ze was echt weg, verdwenen in het

NIETS!

Bovendien was ze haar ring vergeten!

Weet je wat er toen gebeurde, knaagdiervriend? Het is ongelooflijk maar waar, door het rennen van hot naar her, achter de **KNAGERIN** aan, was ik verdwaald. Verdwaald in mijn eigen stad, Rokford.

Ik ben er geboren en getogen, maar die nacht, waarin de stad bedekt werd door een dik sneeuwtapijt, **herkende** ik niets, geen enkele straat. Ook geen gebouw of monument!

Om heel eerlijk te zijn voelde het alsof ik rondjes rende, opgesloten in een bol, en als je hem schudt, sneeuwt het...

Rennen, rennen, rennen...

Er zat niets anders op, ik moest aan iemand de weg vragen, maar aan wie? Er was niemand meer op straat. Hoe laat was het inmiddels? Ik keek op mijn **HORLOGE** en zag dat het stilstond.

VREEMD!!

Het werd nog vreemder: toen ik mijn **TELEFOON** pakte... bleek die kapot.

HEEL VREEMD!!

Ook mijn **TABLET** deed het niet.

SUPERVREEMD!!

Wat was er aan de poot?
En waar was de knagerin
gebleven?

Rennen, rennen, rennen...

Waarom was ze verdwenen?

Hoe kon ik haar de **ring** teruggeven waaraan ze zo gehecht was?

En hoe kwam ik weer thuis?

Het werd steeds **kouder**, ik moest iets ondernemen. Allereerst moest ik thuis zien te komen. Als ik de knagerin morgen ook niet vond, zou ik de **kostbare ring** naar het Bureau Gevonden Voorwerpen brengen en aan hen vertellen hoe ze eruitzag.

Vol goede moed ging ik op pad. Ik liep een straat in die ik meende te herkennen.

‘Als ik me niet vergis,’ mompelde ik binnensnuits, ‘komt deze straat uit op het **PLEIN VAN DE ZINGENDE STEEN**. Van daaruit is mijn huis niet moeilijk te vinden.’

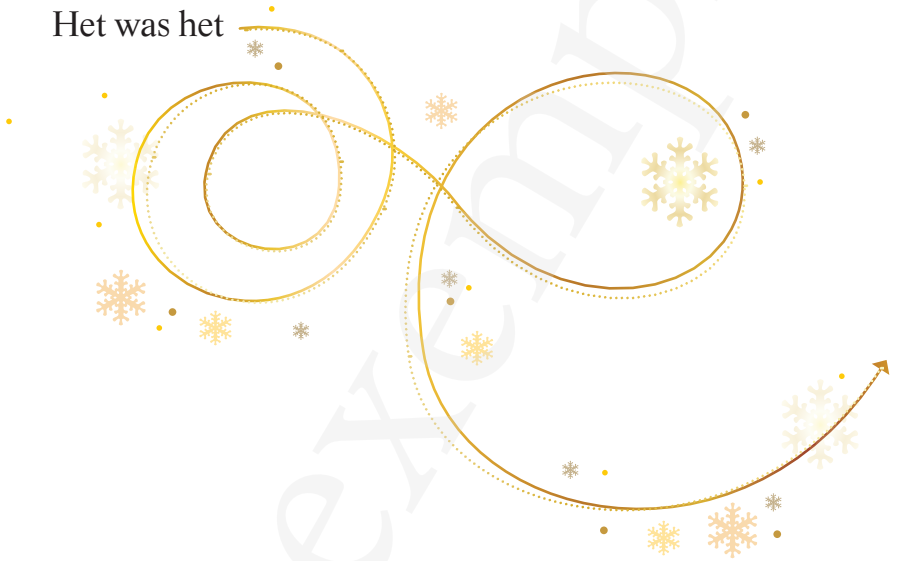
Aan het einde van de straat kwam ik inderdaad op een plein uit, maar een ander plein.

Rennen, rennen, rennen...

Al was ik er om wat voor reden nog nooit geweest,
ik herkende het wel. Ik had erover gehoord.

Er werden verhalen verteld over dit **PLEIN**,
mysterieuze verhalen...

Het was het

FANTASIA-
plein!

het FANTASIAPLEIN

Dit is het oudste plein van de stad. Er bestaat een oude legende waarin het wordt beschreven als een plein met duizend geheimen. Het zou hét vertrekpunt bij uitstek zijn voor schitterende reizen naar mysterieuze oorden...

Op het plein staat een legendarisch monument, een marmeren paleis van drie verdiepingen, waarvan niemand de architect kent of het bouwjaar weet.

Het is van een ongekende schoonheid, fantastisch feeëriek en muizenissig mooi versierd.

De entree van het paleis is een toren waarop een unieke klok prijkt, de Fantasiaklok!

De wijzerplaat van deze klok is ingelegd met blauw mozaïek dat de sterrenhemel uitbeeldt,

en de uren en minuten worden aangegeven door massief gouden wijzers. De klok slaat maar één keer per jaar: op 21 december, de langste nacht van het jaar, die het begin van de winter inluidt.

Op die dag komen er eerst vier fantasiefiguren van puur kristal tevoorschijn: een fee, een kabouter, een draak en een eenhoorn.

Klokslag middernacht laat de fee haar toverstafje zakken, plukt de kabouter een paddenstoel, spuwt de draak vuur en slaat de eenhoorn twaalf keer met zijn hoorn tegen een gouden bel. Op de toren verschijnen dan de volgende woorden:
TIJD OM TE DROMEN!

Rennen, rennen, rennen...

Met open snuit keek ik om me heen.

Droomde ik?

Maar opeens hoorde ik een zacht geknars en gekraak.

Ik schrok en keek naar de **FANTASIAKLOK.**

De kristallen fantasiefiguren bewogen!

De fee liet haar toverstafje zakken...

de kabouter plukte een paddenstoel...

de draak spuwde vuur...

en de eenhoorn sloeg met zijn **hoorn** tegen de gouden bel.

Rennen, rennen, rennen...

Het was middernacht!

Boven de klok verscheen de tekst:

Tijd om te dromen!

Gi-ga-geitenkaas, het was 21 december, de langste nacht van het jaar, de nacht waarin de legendarische Fantasiaklok sloeg!

Wat een **muizenmazzel** dat ik erbij was! Maar weinig muizen konden dat zeggen.

Terwijl de laatste slag nog lang na-echode en ik gebiologeerd naar boven keek, gebeurde er iets volledig **ONVERWACHTS!**

Niet zomaar een vogel

Het begon te waaien op het Fantasiaplein. Wat zeg ik, waaien? Het was eerder een **WERVELSTORM** met sneeuw en wind, zeg maar: een sneeuwstorm!

Ik **RILDE** in mijn dunne jasje. Had ik nog maar mijn winterjas... en mijn sjaal! Maar ik troostte mezelf met de gedachte dat de oude knagerin het nu lekker warm had.

Deze **SNEEUWSTORM** was heel anders dan de sneeuwbuien die ik kende. Geen sneeuwvlokken, maar ijskristallen, die niet dwarrelden maar eerder wervelden. Je werd duizelig als je er te lang naar keek... wat ik dus deed, waardoor ik duizelig werd.

Ik voelde plotseling iets zachts langs mijn oren strijken.

‘Gi-ga-geitenkaas! Wat...wat...wat...’

Ik draaide me om en zag twee sneeuwwitte vleugels, maar ook twee **GIGANTISCHE ZILVEREN KLAUWEN** die me grepen en optilden. Nog voor ik ‘piep’ kon zeggen, ging ik de lucht in...

Wat gebeurde er? Ik werd meegezogen door een **WITTE WERVELSTORM**, steeds hoger en hoger...

hoger... hoger... hoger... hoger...

hoger... hoger...

hoger... hoger... hoger... hoger...

hoger... hoger...

hoger... hoger...

Droomde ik?
Natuurlijk, het was
gewoon een droom! Ik lag vast
gewoon thuis in mijn bed en
droomde al **snurkend** over een
avontuur in de sneeuw. Vast en
zeker!

Maar wat deed
die ring in
mijn poot?

Dat was de ring
van de oude
knagerin, die
was echt.

Het was dus
geen droom, **O nee!**

Help!

Niet zomaar een vogel

Ik werd afgeleid door **trompetgeschal**.

Zeven trompetten trompetterden en begeleidden
zeven stemmen, ze zongen de mysterieuze woorden:

Dat heb je goed gedaan,
de eerste proef met glans doorstaan!
Het bewijs van eerlijkheid,
een zeer belangrijke kwaliteit!
Ga zo door, je doet het fijn,
dan zal jij ooit een Grote Dromer zijn!

Ik wilde nog roepen: 'Help!' Maar dat lukte niet
vanwege de wind en de duizenden, duizenden
sneeuwvlokken!

Piep!

Ik draaide me om, om te kijken van wie die klauwen
waren. Ik zag een

GI-GA-GANTISCHE ADELAAR!